

RENDEZ-VOUS

S MÚZOU

*Nedopsaný rukopis,
termín na krku
a tvůrčí blok.
Řešení? Paříž!*

Zde leží Maggie Blissová, která skonala pomalou
a mučivou smrtí v důsledku neschopnosti dokončit
poslední díl delaniovské trilogie.

DEE

ERNSTOVÁ

edice **7** lásky

Termín odevzdání knihy se blíží, tvůrčí blok se nedaří prolomit a Maggie je zoufalá. Naštěstí je tu řešení: Paříž! Kde jinde by taky autorka romantických příběhů měla hledat inspiraci? Když tu ale potká svého okouzlujícího exmanžela a ve své koupelně narazí na pohledného Francouze, je jasné, že vzruchů tu bude víc než dost. Ale najde tu svou múzu?

„Procitěná, upřímná a strhující jízda s hrdiny, kteří budou jako vaši nejlepší přátelé. Dee Ernstová napsala krásně dojemný příběh. Zamilujete si její postavy i příjemný, poutavý styl.“

- Shirley Jumpová, autorka románů
Dočasný nájemník a Valčík na přivítanou

„Rendez-vous s múzou je jako perfektní dovolená v Paříži. Tahle kniha způsobí, že budete chtít chytit nejbližší letadlo do Paříže, zakousnout se do kouign ammanu, usrkávat espresso a projít se městem světel po boku hloubavé, sebeironické a naprosto úžasné Maggie Blissově v roli vaší přítelkyně a průvodkyně.“

- Natalie Jenner, spisovatelka

DEE ERNSTOVÁ

Rendez-vous s múzou

DEE ERNSTOVÁ

RENDEZ-VOUS S MÚZOU

Přeložila Věra Kotábová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Maggie Finds Her Muse

Text Copyright © 2021 by Elizabeth Ernst

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group

Translation © Věra Kotábová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

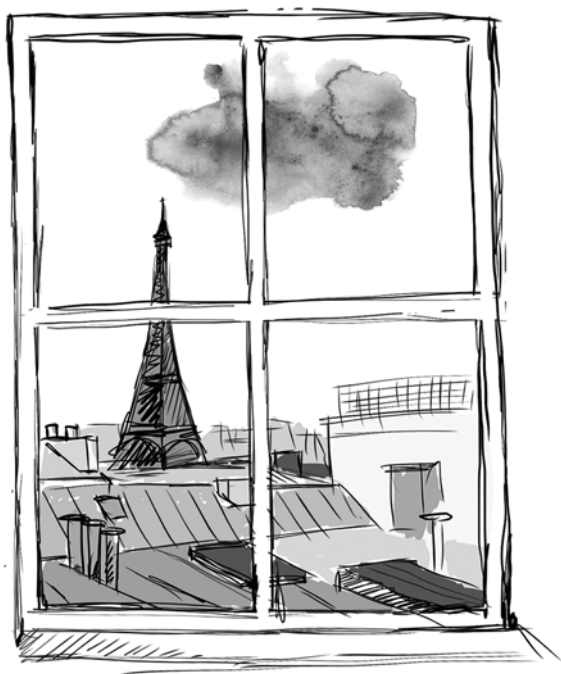
All rights reserved

ISBN 978-80-7625-525-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-524-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-190-8 (print)

*Genovi,
s nímž chci žít šťastně až do smrti.*

Kapitola 1

*V níž propadám panice
a zbavuji se všeho nežádoucího*

Z*de leží Maggie Blissová, která skonala pomalou a mučivou smrtí v důsledku neschopnosti dokončit poslední díl delaniouvé trilogie.*

Zírala jsem na slova, která jsem právě dopsala, a pak jsem je přečetla nahlas. Na náhrobním kameni se budou vyjímat perfektně. Tuhle poslední perlu své obrazotvornosti si musím dobře uchovat, čistě pro všechny případy. Ale kde? Mám to poslat dceři? Radši asi ne. Poslední, co by potřebovala, je další terapie. Exmanželovi? Pokud jde o archivování lejster, v tom vždycky vynikal, ale koneckonců už jsme rozvedení třiadvacet let, takže... ne. Logickou volbou by byl můj literární agent, ale ten by asi začal bít na poplach. Ostatně si myslí, že mi psaní jde docela dobře...

Možná bych si to mohla vytisknout, zarámovat a přiložit k tomu příslušné instrukce.

Ať už to skončí, kde chce, dobrou zprávou je, že až mi moje redaktorka Ellen pošle jeden ze svých pravidelných vzkazů, v němž se bude dotazovat, zda pracuji na Delanii, budu poprvé po půl roce moci pravdivě odpovědět, že ano.

Byla jsem v pracovním úplně sama, když jsem si to říkala nahlas, což bylo jedině dobře. Každý autor v hloubi srdce ví, že bez ohledu na slávu, různá ocenění, oslavné řeči a hordy oddaných ctitelů může kdykoli nastat okamžik, kdy ze sebe nedostane jedinou souvislou větu. Když to uslyší kolegyně spisovatelka, dá si nohu přes nohu, nalije nám oběma další hrnek kafe a v klidu se zaměří na interpunkci.

Jenže kdyby mě slyšel někdo jiný, no... lidi by byli zklamaní. Možná dokonce naštvaní. Existují čtenáři, a jsou jich miliony, kteří netuší, co je to syndrom hochštaplera. Jediné, čemu rozumějí, je, že si přečetli první díl delaniovske trilogie a dychtivě vyhlížejí další. Ani nezapochybují, že by po něm neměl přijít třetí díl. Koneckonců jde o *trilogii*. A tihle čtenáři by měli nepříjemné otázky. Očekávání. Jsou v tom příběhu už zaháčkovaní. Stojí o velké finále. A kdybych se na žádné nezmohla, dovedete si představit, co by se se mnou asi stalo?

Pak jsou tu ještě můj agent a nakladatel a oba svorně tvrdí, že třetí díl pozdvihne moji kariéru na zcela novou úroveň. Do mé práce investovali za poslední roky spoustu času, energie i peněz a teď by se jim to konečně mělo zúročit. Ti by byli taky naštvaní.

Není to v tom, že bych nevěděla, jak trilogii ukončit. To vím. Bellacore (říkejte mi Bella) LoModeriaová, dvacet šest let, pětapadesát kilo, s plochým břichem, patřičně klenutým hrudníkem a zelenýma očima už vzdala pachtění se za láskou a správným mužem. Žádného už hledat nebude. Dokonce ani...

Lance. Seržant David Rupert Lancaster, třicet šest let, stopětaosmdesát centimetrů pevného vyrýsovaného svalstva a překvapivě hladké kůže s výjimkou strniště na mužné čelisti ve frustraci často zatínané. Ví, že Bella

je pro něho ta pravá, a je ochotný udělat všechno, aby si to uvědomila. Měli se zamilovat přes všechny překážky, které jim stály v cestě. Měli propadnout vášni, které se nedalo odolat. Měli si projít vztahem plným slz, štěstí i zlomených srdcí a posléze i láskou na věky věků.

Všechno, co jsem potřebovala, bylo sepsat to.

A v tom byl ten háček. Bez ohledu na všechny osnovy, zápletky, vymyšlené peripetie a dobré úmysly jsem neměla dva měsíce před plánovaným odevzdáním rukopisu napsanou ani řádku.

S výjimkou tohotole epitaфу, o němž jsem byla přesvědčená, že je zároveň pregnantní i výstižný.

Chápejte – spisovatelský blok se občas přihodí každému tvůrci. A pro mě to obvykle nepředstavovalo žádný závrtný zádrhel, protože jsem si mezi knihami nechávala dostatečnou časovou rezervu. Jenže jsem podepsala největší smlouvu své více než dvacetileté spisovatelské kariéry na trilogii, která vynese na světlo strastiplnou lásku mezi půvabnou modelkou, jež se dala na dráhu humanitární pracovníce v zahraničí, a drsného bývalého příslušníka speciální námořní jednotky, který si umanul, že ji bude ve válkou zmítané fiktivní Delanii ochraňovat.

První kniha se rozjížděla pomalu, ale díky šeptandě prodeje brzy trhaly rekordy. Druhý díl má vyjít za dva měsíce, v červnu, a už se o něm všude mluví. Předprodeje mi vynesly třetí místo na seznamu letních bestsellerů časopisu *People*, pozvání do televizního pořadu *Good Morning America* a turné po celé zemi.

Byl by to úspěch, jenž by mi umožnil vykašlat se na každoroční seminář tvůrčího psaní, který jsem dosud vedla, protože mi spisovatelská činnost nevynášela dost na živobytí. Ano, já vím, spisovatelé bývají bohatí. Jenže pravda je taková, že většina z nás obvykle nebývá na

nejvyšších místech žebříčku bestsellerů a taky zpravidla nepatříme do stejné daňové skupiny jako Stephen King. Kdybych bydlela někde jinde než na severu New Jersey, nejspíš bych dokázala vyžít z výnosů za prodeje svých knih, ale nechystám se přestěhovat do Iowy jenom kvůli nižším životním nákladům.

A potom tu je možnost prodat to kabelové televizi. Ta by knížky zpracovala do minisérie, na niž by se podílela nějaká VIP herečka a zdatný producent. Možnost, která by nejen nahradila peníze za výuku, ale – skoro si to ani netroufám říct – přinesla by i peníze na domek na pláži.

Po domku na pláži toužím od chvíle, kdy jsem na ni jako mrňavá dvouletá holka poprvé vkročila. Pamatuju si to dodnes: chlad mořské vody, vůně soli ve vzduchu a písek křupající pod mýma batolecíma nohama. *Tohle chci*, pomyslela jsem si tenkrát. Tady chci bydlet.

Za následujících čtyřicet a něco let jsem svůj názor nezměnila. A teď tu byla reálná možnost, že se to stane skutečností. Jenže kvůli *Hře o trůny*, kde se konec psal za pochodu, protože autor nebyl schopný dokončit poslední díl, nikdo nechce uzavírat žádnou smlouvu, dokud poslední díl neleží na knihkupeckých pultech.

Takže všechno, v co jsem kdy jako spisovatelka doufala, tu bylo. Leželo to přede mnou. Čekalo to.

Všchno, co jsem potřebovala udělat, bylo dopsat tu prokletou knížku.

Oprava. Začít ji psát.

S Gregem Howardem jsem se seznámila před sedmi lety na koktejlovém večírku organizovaném Drew University, kde jsem už léta vedla kurz tvůrčího psaní. Greg psal literaturu faktu zaměřenou na politiku a na jaře

tam měl poprvé mít autorský seminář, takže ten večírek byl vlastně na jeho počest a na uvítanou po návratu ze zahraničí. Nějakou dobu jsme si povídali a já jsem opatrně zvažovala, že bych si s ním něco začala. Byl koneckonců mladší než já a, upřímně řečeno, působil dojmem, že je docela vášnivý.

Nakonec jsem do toho šla, protože byl ve všech ohledech perfektní ztělesnění toho, jak jsem si představovala ideálního muže: byl silný a sexy, vzrušující a stále se kolem něho vznášela aura jistého nebezpečí. V minulosti už ho měli několikrát na mušce, naposledy kdesi v Amazonii, a dokonce ho v Africe zajala jistá militantní guerillová skupina a držela ho nějakou dobu jako rukojmí. Kromě toho byl charismatický, pátilo mu to, ale byl i empatický, zábavný a – zase musím být upřímná – náruživý. Pouhý dotek jeho rtů na mém krku způsobil, že se mi roztrásla kolena. Jeden z důvodů, proč mi šly tak dobře popisy vášnivých milostných scén, byl ten, že kdykoli byl Greg poblíž, hned jsem se vzrušila a často jsme skončili v posteli. Byla jsem kvůli tomu povrchní? Ne. Docela dobře jsme si rozuměli i mimo postel. Ale musím dodat, že pomyšlení na jeho prsty a pusu mě často přimělo nevnímat si jeho největší a nejproblematičtější vady na kráse: jeho ega.

Získal Pulitzerovu cenu a Státní knižní cenu, řečnil v Kongresu i v OSN. Účastnil se skupinového sexu. A líbilo se mu to. Ani jedinkrát, za celou tu dobu, co jsme se stýkali, nezapochyboval o ničem z toho, co dělal. Pokud jde o jeho rozhodnutí, vynikal absolutní sebevědomostí.

To bylo sexy.

Ale zároveň si to na mně vybíralo svou daň. V poslední době mě začalo unavovat, že kdekoli jsme byli spolu, vždycky jsem hrála druhé housle.

Žili jsme spolu skoro čtyři roky. Tedy, žili jsme spolu tehdy, pokud se zrovna nacházel v New Jersey a vedl svůj seminář. Což bylo jenom šest měsíců v roce. Zbytek času trávil na cestách, přejížděl z jedné zatracené země do jiné a sbíral podklady pro své knihy. A když měl pohromadě dost materiálu, odebral se na zapadlou chatu v Maine. A tam psal. Sám.

Vzhledem k tomu, že učil v jarním semestru, byl momentálně v New Jersey. V den, kdy jsem sepsala svůj epitaf, přišel domů brzy odpoledne, nejspíš zrovna ve chvíli, kdy jsem zírala z okna, surfovala po internetu nebo dělala něco jiného s výjimkou psaní. Sešla jsem dolů a našla ho, jak prozkoumává ledničku.

Psaní je osamělá profese, takže jsem byla Gregovi vděčná, když se vyskytoval poblíž a mohla jsem s ním probírat problémy, které se v průběhu práce na knize vyskytly. A třebaže jsem se mu nevěšela na krk, frustrovaně nevzlykala a nežadonila o pomoc, cítila jsem se dost zoufale.

„Ahoj, jak ses měl?“ zeptala jsem se a nastavila mu tvář k polibku.

Couvl. „Pořád máš na sobě pracovní hadry,“ konstatoval.

To byla pravda. Byla jsem v teplácích a vršku od pyžama a možná jsem si ani od rána nevyčistila zuby. Zcela jistě jsem se neučesala.

„Pokoušela jsem se pracovat.“

Rozhlédl se a zamračil se. „Kde je jídlo?“

Ustoupila jsem o krok. „V ledničce je plno jídla. Co konkrétně máš na mysli?“

Přivřel oči. „Myslím jídlo na večer.“

Ale kruci. „Aha, to je už dneska?“ zeptala jsem se. Každý semestr zval své studenty na neformální večeri a tentokrát to připadalo na dnešek. „Zapomněla jsem.

Omlouvám se, ale víš, že mám s tou knížkou práce nad hlavu. A potřebuju si o tom s tebou promluvit. Nemohl bys tu večeři přesunout na příští týden?“

„To bych nemohl. Za čtyři hodiny tu budou. Co jim dáš?“

„Počkej, počkej, co *já* jim dám? Je to tvoje návštěva, ne moje. Vezmi je do hospody. Nebo jim řekni, že letos si musí každý přinést jídlo s sebou. Máš doktorát, Gregu. Utekl jsi ze sídla drogového kartelu na Filipínách a z tábora ISIS v Pákistánu. Jsem si jistá, že si nějak poradíš.“ Pročísla jsem si prsty vlasy a stáhla je do ohonu. „Teď si s tebou potřebuju promluvit o své knížce.“

Zavrtěl káravě hlavou, čímž mi připomněl otce, když jsem domů přinesla špatné vysvědčení. „Maggie, každý rok s tím na tebe spoléhám. Copak jsi nedostala můj mail? Dopoledne jsem ti ho posílal, abych ti to připomněl.“

Zavřela jsem oči. „Vážně? Tys mi poslal mail? Jsem snad tvoje partnerka, ne sekretářka!“

„Kdybys byla moje partnerka, tak by sis to pamatovala.“

„A kdybys ty byl *můj* partner, tak by sis všiml, že myslím na něco jiného a že jsem posledních pár měsíců ve stavu blízkém panice. Víš, že mám dokončit třetí díl, že ano?“

Přikývl.

„A nemám zpravidla ve zvyku s tebou probírat ošetné body zápletek?“

Znovu přikývl. Pravda byla, že málokdy navrhl něco konstruktivního. Vlastně jsem si skoro jistá, že tomu skoro nevěnoval pozornost. Ale vždycky nasadil ten svůj obličej *poslouchám tě*.

„Kdy jsem tě naposledy poprosila, abys mi s něčím pomohl?“

Zamračil se.

„Abych to upřesnila. Ještě jsem nenapsala ani slovo. Ani jedině. Za celé měsíce. A ty sis toho ani nevšiml? Chci říct, to ti ani nepřišlo na mysl, že bych měla psát, a nepíšu, a ani tě nenapadlo zeptat se proč?“

Pročlsl si rukou krátké vlasy barvy písku. „Taky jsem byl nesoustředěný, Maggie. To přece víš.“

„Ano, a vím přesně proč. Víím to, protože tě miluju a zajímám se o tvou práci. Víím, že ti posunuli termín odevzdání knížky, že tvoje katedra prochází reorganizací a že máš problém dostat vízum do... Ani nevím, do kterých pekel se příště chystáš. Víím to, protože se tě na to každý den ptám.“

„Naznačuješ mi, že se nezajímám o *tvůj* život?“

Povzdechla jsem si. „Nic nenaznačuju, Gregu. Máš vůbec ponětí, co se se mnou děje? Protože se ti to posledních pět minut snažím naznačit a ty vypadáš, že je ti to úplně jedno.“

Strčil ruce do kapes džínsů. „Tedy, Maggie, to přece není totéž, že. Myslím tím, že moje práce... no...“

Cítila jsem, jak ve mně roste zlost, kterou jsem poslední týdny, měsíce, možná i roky potlačovala. „Ano, tvoje práce. Promluvme si o tvé práci, Gregu. Protože ta tě na půl roku odvádí pryč, od nás, ode mě. A na druhou půlku roku máš domluvené různé diskusní večery, svědčíš před Kongresem nebo jezdíš někam přednášet a k tomu máš svůj nedotknutelný rozvrh na fakultě. A když jsi náhodou tady, automaticky očekáváš, že tě budu doprovázet na různé společenské akce, kdykoli řekneš. I kdybych měla naplánovanou konferenci, podpis smlouvy nebo cokoli jiného.“

Protočil panenky. „Nemůžu si přece diktovat...“

„Ale ano, Gregu, můžeš. Čas od času bys přece mohl říct ne. Nebo bys mě s sebou mohl vzít na nějakou kon-

ferenci. Jela bych s tebou strašně ráda. A pokud jde o tvoje pobyty v Maine... uvědomuješ si, že jsem tam ještě nikdy nebyla?“

„Protože tam pracuju.“

„Ano, a já pracuju tady. A pracuju bez ohledu na to, co zrovna ty tady ve stejnou dobu organizuješ, i kdyby mě to sebevíc rozptylovalo, protože tebe nikdy ani ne napadne, abys svoje aktivity přizpůsobil mé práci.“ Po-
pošla jsem k němu. „Jenže teď jde o to, že nepracuju. Vůbec mi to nejde. A za dva měsíce to mám odevzdat, panikařím, takže proč sis toho nevšiml?“

Zavrtěl hlavou. „Maggie, podívejme se pravdě do očí: moje práce je prostě důležitější než tvoje.“

A bum... bylo to tady. Dusila jsem to v sobě tak dlouho, že jsem si ani nevybavovala, kdy mě to neštvalo a kdy to ve mně nebublalo. „Vážně? Důležitější? Tak proč potom ta tvoje důležitější práce neplatí všechny účty za tohle?“ Mávla jsem rukou kolem sebe. Slyšela jsem, jak můj hlas nabírá na síle.

„Peníze nejsou všechno,“ pronesl Greg klidně.

„To máš pravdu. Nejsou. Ale byly to *moje* peníze, které poslaly všechny ty učebnice do Kolumbie, jak jsi jim *ty* slíbil. Vydělala jsem na ně *svojí* prací. A co ten pěkný bavorák, kterým jezdíš?“ Stála jsem už těsně u něho, hleděla mu přímo do očí a už jsem možná i ječela. „Jestli je ta tvoje práce tak zatraceně důležitá, kde jsou ty zatracený peníze, co za ni bereš, Gregu?“

Ustoupil o krok a v očích se mu zračila nevzrušená lítost. „Existuje tolik způsobů, jak určovat hodnotu, Maggie. Jsem zklamaný, že jsi tak přízemní.“

„A já jsem zklamaná, že jsem strávila tolik času s mužem, který si bez skrupulí bral všechno, co jsem mu dávala, a ani jedinkrát ho nenapadlo, kolik času a úsilí jsem do toho investovala.“

Upřeně jsme se na sebe dívali. Vypadal skoro nesvůj.
A pak –

„To ovšem neřeší problém, jak dneska večer nakrmíme mé studenty.“

To mě vytočilo. „Kašlu na to, co budou tvoji studenti dneska večer jíst. Dneska nebo zítra, já mám teď tvůrčí krizi, ale všechno, na co jsi ty schopný myslet, je, jak vyřešíš *svůj* problém.“

Frustrovaně zdvihl ruce. „Vždyť sem za chvíli začnou přicházet lidi!“

Byla jsem v ráži. „Základem celého našeho vztahu bylo, že tvoje zájmy byly vždycky na prvním místě. Smířila jsem se s tím, protože jsem věřila, že když budu mít problém, budu za tebou moct přijít, ty odsuneš svoje priority a pomůžeš mi. Takže teď ta chvíle přišla, a ty na mě kašleš. V tom případě bude nejlepší, když se sbalíš a vypadneš.“

Jeho odpověď jsem neslyšela. Ani jsem neviděla, jestli se mu ve tváři zračí úžas, zloba nebo jen bolestné uvědomění.

Otočila jsem se, odešla do pracovny a hlasitě za sebou bouchla dveřmi.

Zlobila jsem se. Nebyla to jenom zloba, byl to vztek. A taky zášť, frustrace a zklamání. Nejen z něho a z toho, že není mužem, jakého jsem chtěla a potřebovala, ale i ze sebe samotné, z toho, že jsem byla tak slepá a nepoznala, že takový není a nikdy nebude.

Milovala jsem ho, aspoň tedy dřív. Během posledních deseti měsíců jsme se postupně odcizili, a to nejen fyzicky. Cítila jsem, že stoupám nahoru a vzdaluju se od něho, a sotva jsem si uvědomovala, co cítím. Proto se mi taky teď pořádně ulevilo. Jenom láska nestačí. To jsem se naučila od Alana, svého exmanžela. Byla jsem na prahu něčeho, co by mě mohlo posunout dál, ne-